

49 ára gamla Maj Wallenlid úr Finlandi

Býr í tjaldi á Strondum

»Landamørk eru órealistrisk, og øll eiga alt. Vit hava øll rætt at búgva á hesi jørðini, og eg dugi ikki at siggja tað stóra í at skula slíta seg sundur alt lívið fyri at eiga eini hús at búgva í,« sigur finska kvinnan, sum í Føroyum bæði hevur búð í skirvisligum húsum, skúrum og nú einum tjaldi

Hvar tú enn kemur í Føroyum, har fólk býr, so eru hús í hópatali at siggja.

Føroyingurin hevur tann vana at festa búgv í sínum egnum húsum, sum hann at kalla altíð sjálfur avgerð snið og slag á, so øll hava síni egna hús – bókstaviliga.

Og er hetta ein vani, er tað ikki minni ein vani, at hesi góðu hús kosta so mikið nógv, at bæði maður og kona noyðast at arbeiða fyri at hava ráð til heimið, um ikki talan er um eina av teimum inntøkunum, ið liggja í landsstýrismannaklassanum.

Men ikki øll hava tað sjónarmið, at hetta er serliga skilagott og bara eigur at vera so.

Hesa síðstu tíðina hevur 49 ára gamla Maj Wallenlid úr Finlandi búð í einum lítlum tjaldi á Strondum. Í hesum tjaldi hevur hon allar ognarlutir sínar, og har hevur hon sovið hvørja natt.

Øll borgarar á jørðini

Men hví búgva í einum so vánaligum »heimi«, tá hús eru til tað sama?

»Eg kenni meg ikki læst-an fastan í hesum van-anum, at ein skal búgva í húsum, sum vit kenna tey í Føroyum og aðrastaðni,« sigur hon. »Tað ber saktans til at búgva sum eitt nú nomadar gera tað, og fyri tað eisini lappar og onnur, ið ikki byggja sær hesi dyru húsini, men liva og búgva í tjaldi ella á annan hátt, sum gevur møguleika at flyta, nær ein hevur hug til tess. Og mær dámar ikki øll hesi mørkini, tí vit búgva jú øll á hesi jørðini.«

Tíðliga í 80'unum kom Maj Wallenlid til Føroya, og hevur hon roynt at búð ymsastaðni í Føroyum og á ymsan hátt í eini 9-10 ár við styttri millumbilum.

Búð í skúri

M.a. hevur hon roynt at búð í einum gomlum og skirvisligum húsum í Hvannasundi, eins og hon eisini hevur roynt at búð í einum skúri. Hon hevur m.a. verið í Havn, Kaldbak, Kirkjubø, Kvívík og aðrastaðni.

Ofta hevur hon ikki havt nakað arbeiði, men av og á hevur hon arbeitt á flakavirkjum.

Hon hevur fyri stutt síðani verið og vitjað í Finlandi, men kom aftur til Føroya í summar.

Síðstu tíðina hevur hon búð á Strondum.

Hon hevur havt eitt lítið tjald standandi undir einum steini á einum grønum bletti nærhendis avgreiðsluhúsið hjá Strandferðsluni, sum hevur verið hennara »heim«.

Noyddist at flyta

Men í ódnini um vikuskiftið komu nakrir ungir menn og søgdu henni frá illveðri og bóðu hana heldur fara inn onkunstaðni, heldur enn at liggja úti í slíkum veðri.

»Tí hevði eg ikki áhuga fyri, tí eg vildi hava at vita hvussu tjaldið royndist í vátum veðri og nógvum vindi,« sigur Maj Wallenlid.

Men hvussu var og ikki, so noyddist hon seinni mánanáttina at taka av tilbøðnum um at fáa innivist í einum húsum, tí tá var veðrið blivið nógv verri og alt tað, sum hon hevði liggjandi í tjaldinum bloytt ígjøgnum.

Hon hevði tó sloppið sær á dyr aftur, áðrenn nakar var uppi har í húsinum morgunin eftir.

Á Strandferðsluni um dagarnar

Um dagarnar varð Maj Wallenlid boðin at vera í strandferðsluhúsinum um

Í hesum lítla tjaldinum, sum stendur uppsett omanfyri avgreiðslubygningin hjá Strandferðsluni á Strondum, býr 49 ára gamla Maj Wallenlid úr Finlandi. Nú hevur hon hug at roynd lívið í einum bjargingabáti – uppi á landi. Mynd: Kalmar

dagin, og har hevur hon sitið hesa vikuna, til Dúgván kemur úr Havn. Tá rýmir hon niðan í tjaldið aftur, og har er hon so til næsta morgun.

Tá Sosiálarin var inn á gólvíð í strandferðsluhúsinum seinnapartin mikudagin, sat hon og málaði flíður í ymsum litum. Hon sat við eitt borð, og hjá sær hevði hon fleiri sekkir við ognarlutunum, og á borðinum stóð ein stór krukkja við súltaðum blommum og ein minni við onkrum í, sum kundi verið eplamorl. Á borðinum lá eisini ein

pakki við kleynum, sum hon segði vera nakað av einum livrætti.

Maj Wallenlid, ið eftir øllum at døma helst ynskir at vera fyri seg sjálva og liva sítt egna lív, hevði tó einki ímóti at práta eitt sindur, hóast hon ikki vildi hoyra talan um at hon skuldi verða avmyndað.

Vil hava fatur á einum bjargingarbat

Nú hon hevur livað í eina tíð í tí lítla tjaldinum á Strondum, hevur hon hug at roynd okkurt annað.

»Eg havi skilt á lagnum, at bjargingarbatar skuldu

verið væl egnaðir, og at lættari er at halda hitanum í einum slíkum, enn tað er í tjaldinum,« tá kalt er í veðrinum,« sigur tann á Strondum í hesum døgum so nógv umtalaða Maj Wallenlid. »So um mær eydnaðist at fáa fatur á einum bjargingarbat av hesum slagnum, sum eru at blása upp, hevði eg havt hug at roynt at búð í einum slíkum.«

Biðið um trolarakjans

Fyrr í vikuni var hon umborð á trolaranum Phønix og bað um arbeiði, men har var ikki hildið, at

brúk var fyri henni.

»Tað haldi eg vera eitt sindur løgið, tí eg havi enn tá bjóðað mær til at gjalda fyri »innivist« umborð, sleppi eg við onkrum av føroysku fiskiskipunum,« sigur hon. »Og slapp eg við onkrastaðni, hevði eg helst viljað upplivað havið, tá tað leikar í og er hardest. Í sløttum sjógv er tað einki øðrvísi enn uppi á landi, so tað skuldi verið í ordiligum veðri, slapp eg við einum av teimum.«

bj.

